

[Per Federspiel.]

digheder, eller om det er forhandlinger, der er ført gennem forsvarsministeren, og hvilken dækning den højtærede minister har for disse udtalelser. Der har som sagt været forhandlet i 2 år om disse ting, og det eneste svar, den højtærede minister har at give tinget, er, at det kan ikke være anderledes. Dette svar kan ikke være tilfredsstillende. Det kan ikke antages, at der under disse forhandlinger om en linje, der har sit ene støttepunkt i Canada og det andet i Island, ikke skulle have kunnet findes en løsning, som bevirkede, at man gik uden om de beboede steder på østkysten. På dette punkt skylder ministeren os et mere tilfredsstillende svar end blot dette, at det ikke kan være anderledes. Hvad befolkningen i Østgrønland må have haft rimeligt krav på, og hvad der sikkert ville være blevet sagt, hvis sagen, som den burde, havde været forelagt distriktsrådet i Østgrønland, er dette, at på den lange kyststrækning måtte der kunne findes et bedre egnet sted end netop dette klods op ad et af de ganske få beboede steder. Jeg tvivler på, om den højtærede minister virkelig har undersøgt, om denne DEW-line, hvis man havde foretaget planlægningen i tide, ikke kunne have været placeret andre steder end netop i Angmagssalikdistriktet. Det er muligt, at der ikke er andre steder end Kulusukøen i Angmagssalikdistriktet, men har det virkelig været forsøgt at lægge denne linje nordligere, så man kunne have undgået den kalamitet, som det ærede medlem hr. Elias Lauf nu så tydeligt forklarede os var en alvorlig trussel mod den østgrønlandske befolknings interesser?

Baunsbak-Jensen: Når jeg har bedt om ordet i dag igen, er det for at gå en lille smule videre ind på det problem, jeg 2 gange tidligere har rørt ved her i tinget vedrørende sagen mod lægerne i Jystrup. Jeg udtaler mig overhovedet ikke om det, der verserer for retten, men om de fundamentale principper, som kan udspringe af denne sag.

Den højtærede indenrigsminister sagde, at det var de to lægers pligt at undersøge, om den nødvendige medicin ikke kunne fremskaffes billigere. Jeg vil her gerne sige, at ifølge lægeloven har lægen pligt til økonomisk ordination af lægemidler, men ingen

læge har pligt til selv at undersøge, om der er apoteker, der fremstiller den nødvendige medicin billigere. Tværtimod udtalte professor i farmakologi Knud O. Møller i Information den 29. august dette år, at han advarede imod apotekerfremstillede mandlige hormonpræparater. Det præparat, læge Tvedegaard ordinerede, var ikke opført i farmakopeen. Når et præparat hverken står i farmakopeen eller i Lægeforeningens årbog, har lægen ingen pligt til at bruge det. Det er farmakopékommisionens og Lægeforeningens pligt at underrette apoteker og læger gennem disse to organer. Det mener jeg må stå fuldstændig klart. Ansvaret ligger helt hos farmakopékommisionen, som skal sørge for, at ny medicin kommer til lægernes orientering. Når professor Knud O. Møller udtaler, at han vil advare imod billigere præparater, der ikke er beskrevet i farmakopeen, og siger, at han ikke anede, at stoffet kunne købes som almindeligt kemikalie, eller at noget apotek selv fremstillede præparatet, må man have lov til at spørge, om indenrigsministerens redegørelse er udtømmende. Apotekerne fremstiller med andre ord præparater, uden at der er garanti for, at de kan opfylde de krav, der må stilles, når disse præparater skal anvendes til sygdomsbehandling, udtalte professor Knud O. Møller. Herpå reagerede apoteker, dr. pharm. Kai Kjeldgaard senere, idet han oplyste, at de præparater, det drejede sig om, allerede i 1948 er beskrevet i den britiske farmakopé, og at medicinen blev fremstillet i store mængder i England, altså op mod 10 år før præparatet var indført i Danmark. Det påhviler den danske farmakopékommision at holde farmakopeen i overensstemmelse med udviklingen og udarbejde tillæg til farmakopeen; derefter kom så professor K. O. Møller med et tillæg til farmakopeen med opskrift på den farmaceutisk fremstillede medicin. Kan nogen efter dette være i tvivl om, hvem der har ansvaret? Der er al mulig grund til at nære tvivl om sundhedsstyrelsens virke på dette bestemte område.

Det er på denne baggrund, jeg vil spørge, om den højtærede indenrigsminister nærmere vil undersøge disse forhold, så ansvaret kan blive placeret rigtigt. Ministeren har formodentlig ikke haft virkelig objektiv rådgivning i denne sag. Jeg vil gerne under-